

SUY NGÃM

Đổi mới rồi mới có Xuân

Cao Đài Giáo Lý

Cuối Thu, sắp vào Đông, nhìn đám lá nâu phủ đầy dưới gốc cây trơ cành, những tưởng cây sẽ không còn sự sống. Nhưng kinh nghiệm trải qua bốn mùa cho ta niềm hy vọng cây sẽ hồi sinh. Nhưng sao phải tàn đi rồi sống lại?

Phải chăng đó là quy luật? Trước hết, nguyên nhân lá rụng hẳn nhiên vì thiếu nhựa sống, nhựa đã co rút lại, co lại nhưng không tiêu mất. Gốc cây vẫn lưu giữ nó để bảo tồn sinh lực và chịu đựng qua mùa giá rét.

Bao nhiêu năng lượng cây đã phát tiết cùng cực suốt mùa hạ, lá xanh lớp lớp phủ mát khu vườn, ngàn hoa khoe sắc đưa hương, tất cả phục vụ cho thiên nhiên, thiên nhiên phục vụ cho sự sống muôn loài.

Thiên nhiên là ai, là gì? Làm sao thiên nhiên vẫn hiện hữu, hiện sinh không chỉ trong một mùa, một năm, một thiên niên kỷ...? – Vì thiên nhiên tồn tại theo chu kỳ, những chu kỳ kế tiếp nhau không ngừng. Thật kỳ diệu! Ngày rồi đêm, đêm rồi ngày; Xuân, Hạ, Thu, Đông... năm tháng điều hòa... Đành rằng khoa học thiên văn đã giải thích bằng mối tương quan giữa trái đất và mặt trời. Lại hỏi

cái gì xếp đặt tương quan ấy để nó được duy trì vô hạn? Hơn nữa, xem xét mỗi vật thể từ nhỏ nhất, đến lớn nhất, khoa học đã khám phá mỗi mỗi đều tồn tại nhờ những chu kỳ bất biến. Tìm nguyên nhân, người xưa gọi là “Đạo”, thời nay gọi là “quy luật”.

Quy luật thì không thay đổi, Đạo là tự nhiên. Cái cây rụng lá cuối Thu kia là hiện tượng tự nhiên, tự nhiên để tồn tại. Con người đang sống, từ sinh ra đến trưởng thành cũng là tự nhiên. Nhưng con người là sinh vật thượng đẳng, tự chủ và làm chủ địa cầu. Con người không thụ động như các sinh vật khác. Con người có ý thức chủ động tiến hóa; nhưng chủ động như thế nào? Con người có áp dụng được quy luật “Xuân sinh- Hạ trưởng- Thu thu- Đông tàng” của cây kia, của chu kỳ một năm để tồn tại và phát triển chăng? Câu trả lời là được, nhưng cái “được” ấy không dễ dàng, vì con người không đứng yên một chỗ như cây, con người có nhiều mối quan hệ xã hội, hiện tại, quá khứ lẫn tương lai. Con người có thể xác, tinh thần và cả tâm linh. Con người không thể chỉ sống bằng bản năng.

Con người đã biết vũ trụ vạn vật tồn tại bằng quy luật tự nhiên và theo những chu kỳ, nhưng có thể chưa hiểu hết ý nghĩa sâu rộng của các chu kỳ qua từng giai đoạn diễn tiến, từng thời điểm của nó để ứng biến sao cho hợp với “quy luật” hầu thù thắng trong cuộc sống, gọi là “hợp đạo”. Thế nên các nhà hiền triết bảo phải “học đạo” để biết “đạo lý”.

Đạo lý sẽ giải thích hiện tượng lá rụng mùa Thu, giá lạnh mùa Đông. Đạo lý chỉ ra cái gì tự nhiên hay phản tự nhiên. Con người biết đạo lý, thực hành đạo lý mới đem lại an lạc cho xã hội, ngược lại là tương tàn, đau khổ.

Thời đại ngày nay, văn minh vật chất đem lại đời sống tiến

bộ vật chất đến độ phản lại tự nhiên nên môi trường bị hủy diệt nhiều nơi, chiến tranh khùng bố tràn lan không ngăn chặn nổi. Có phải cụ Nguyễn Công Trứ đã thấy trước thảm trạng nên có thơ rằng:

“Kiếp sau xin chớ làm người,
Làm cây thông đứng giữa trời mà reo!”
Vâng! Hãy reo lên cho con người thức tỉnh.

Mùa Thu, mùa Đông là những giai đoạn thâm liễm, tàng ẩn năng lượng để mùa Xuân khởi đầu một chu kỳ mới. Sự đổi mới sẽ quét sạch đám lá héo xào, sẽ xua tan màn sương lạnh những đêm đông. Mỗi lần xuân về là mỗi lần tích lũy thêm sức sống của thiên nhiên, mỗi lần chắt lọc thêm tinh hoa của nhân loại đó là văn hóa, khoa học, đạo đức, là những giá trị tâm linh siêu việt.

Thế nên, thiên nhiên đổi mới không ngừng mới có Xuân, con người phải không ngừng đổi mới để hiện tại có hạnh phúc, và tương lai là con đường tiến hóa hoàn hảo.

